

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 126.944 van 8 januari 2004
in de zaak A. 145.757/XII-4013.**

In zake : de NV MEESY'S,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. Flieger,
kantoor houdende te Antwerpen,
Mechelsesteenweg 82

tegen :

1. de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
2. de KANSSPELCOMMISSIE bij de federale overheidsdienst Justitie,
die woonplaats kiezen bij
advocaat B. Bronders,
kantoor houdende te Oostende,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkommende partij :

de STAD ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat Chr. Coen,
kantoor houdende te Antwerpen,
Mechelsesteenweg 210 A.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat NV Meesy's op 24 december 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 december 2003 van de kansspelcommissie bij de federale overheidsdienst Justitie waarbij geweigerd wordt haar een vergunning klasse B te verlenen voor de uitbating van een kansspelinrichting klasse II te Antwerpen, Kaasrui 11;

Gezien de nota van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 30 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 januari 2004, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. Malumgré, die loco advocaat A. Flieger verschijnt voor verzoekster, van advocaat M. Bruggeman, die loco advocaat B. Bronders verschijnt voor de verwerende partijen, en van advocaat Y. Deridder, die loco advocaat Chr. Coen verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur L. Vermeire;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers de uitbating van een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal onderwerpt aan een voorafgaandelijk door de kansspelcommissie uit te reiken schriftelijke vergunning klasse B, en bepaalt dat de uitbating moet geschieden krachtens een convenant tussen de gemeente van vestiging en de uitbater; dat de gemeenteraad van Antwerpen op 18 juni 2001 een eerste keer weigert met verzoekster een convenant te sluiten met betrekking tot een kansspelinrichting klasse II op het adres Kaasrui 11 te Antwerpen, omdat de inrichting niet gelegen is in het bij raadsbesluit van 21 mei 2001 afgebakende “concentratiegebied”; dat de gemeenteraadsbeslissing van 18 juni 2001 door de Raad van State bij arrest nr. 104.314 van 5 maart 2002 wordt geschorst; dat op 13 oktober 2003 de gemeenteraad van Antwerpen opnieuw weigert een convenant te sluiten voor een kansspelinrichting aan de Kaasrui 11, dit keer om reden van de van andere kansspelinrichtingen geïsoleerde ligging, de nabijheid van zekere plaatsen en instellingen, de negatieve sociale belasting van de achterliggende omgeving en de ligging in het hart van het oude cultuurhistorische centrum van de stad; dat de kansspelcommissie op 3 december 2003 besluit geen vergunning klasse B aan verzoekster toe te kennen; dat de motivering in essentie luidt :

“Overwegende dat het afsluiten van een convenant tussen de gemeente en de exploitant van een kansspelinrichting een voorafgaand en volstrekt noodzakelijk element is opdat de andere voorwaarden voor het verkrijgen van een vergunning worden onderzocht;

Overwegende dat de stad Antwerpen motiveert dat door de geïsoleerde ligging van de kansspelinrichting, de invloedssfeer en de aantrekkingskracht vee[l] verder en dieper op zijn naaste omgeving ingrijpen;

Overwegende dat de stad Antwerpen motiveert dat de beoogde vestigingsplaats zich onder meer bevindt op 70 meter van de

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal, op 150 meter van de Carolus Borremeuskerk en op 150 meter van de Handelshogeschool”;

Overwegende dat de stad Antwerpen vraagt in het geding te mogen tussenkomen; dat zij er terecht op wijst dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door een verwijzing naar haar weigeringsbeslissing van 13 oktober 2003 en dat in de middelen de onwettigheid van die beslissing wordt aangevoerd; dat er bijgevolg reden is op het verzoek tot tussenkomst in te gaan;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, met betrekking tot de tweede voorwaarde, dat op het eerste gezicht de bestreden weigering verantwoord wordt zowel door de weigering van een convenant door de tussenkomende partij als door de geïsoleerde ligging van de kansspelinrichting in de nabijheid van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal, de Carolus Borremeuskerk en de Handelshogeschool; dat zodoende de kansspelcommissie toepassing lijkt te hebben gemaakt én van artikel 36, 5, én van artikel 36, 4, van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers;

Overwegende dat blijkens het artikel 36, 5, de aanvrager een convenant moet kunnen voorleggen dat werd gesloten tussen de kansspelinrichting klasse II en de gemeente waar die inrichting gevestigd is; dat volgens artikel 36, 4, de aanvrager “ervoor [moet] zorgen dat de kansspelinrichting klasse II niet gevestigd wordt in de nabijheid van onderwijsinstellingen, ziekenhuizen, plaatsen die vooral door jongeren worden bezocht, plaatsen waar erediensten worden gehouden en gevangenissen”; dat de bepalingen in cumulatieve voorwaarden voorzien om een vergunning klasse B te kunnen verkrijgen; dat in de huidige stand van de procedure dan ook wordt aangenomen dat de bestreden beslissing genoegzaam verantwoord is wanneer een van de twee motieven waarop zij steunt de wettigheidstoets doorstaat;

Overwegende dat verzoekster twee middelen aanvoert; dat het eerste middel de wettigheid van de weigering van het convenant betwist en het tweede middel zich tegen het tweede motief keert; dat verzoekster in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, betoogt dat de kansspelcommissie er toe gehouden is uit te leggen “waarom de nabijheid tot diverse plaatsen waar erediensten worden gehouden en tot één enkele onderwijsinstelling van aard is om de toekenning van de vergunning te weigeren” en dat de simpele verwijzing naar afstanden in meter niet volstaat; dat zij voorts, mede met een verwijzing naar het eerste middel, uiteenzet dat de motivering concreet, precies en pertinent moet zijn, hetgeen te dezen niet het geval is;

Overwegende dat in zoverre de kansspelcommissie zich op de geïsoleerde ligging van verzoeksters inrichting nabij de genoemde kathedraal, kerk en school lijkt te hebben gesteund, zij zich er toe beperkt heeft zonder meer het standpunt van de tussenkommende partij tot het hare te maken; dat aan dit standpunt van de tussenkommende partij een “Onderzoek concrete zaak in relatie tot zijn omgeving” is voorafgegaan; dat daaruit is gebleken dat, met de woorden van de bestreden beslissing zelf, “de beoogde vestigingsplaats zich onder meer bevindt op 70 meter van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal, op 150 meter van de Carolus Borromeuskerk en op 150 meter van de Handelshogeschool”; dat het niet de grenzen van de redelijkheid te buiten lijkt te gaan uit die gegevens, waarvan de feitelijke juistheid niet wordt betwist, af te leiden dat verzoeksters inrichting in de nabijheid van genoemde kerken en school is gelegen; dat de pertinentie van die nabijheid op het eerste gezicht niet nader in de bestreden beslissing diende te worden toegelicht aangezien het nu eenmaal, zoals verzoekster overigens goed blijkt te weten, getuige haar verzoekschrift, een door de wetgever uitdrukkelijke gewilde voorwaarde voor het verlenen van een vergunning klasse B is geweest dat de kansspelinrichting klasse II niet gevestigd wordt in de nabijheid van onder meer onderwijsinstellingen en plaatsen waar erediensten worden gehouden;

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is; dat het vooralsnog niet de ondeugdelijkheid van het tweede motief van de bestreden beslissing aantoonst; dat dit motief voldoende lijkt om de beslissing te schragen; dat daaruit volgt dat het eerste middel, dat het eerste motief bestrijdt, niet tot de vernietiging van de aangevochten handeling kan leiden; dat het insgelijks niet ernstig is;

Overwegende dat bij gebreke aan ernstige middelen aan alvast één van de cumulatieve voorwaarden voor de gevorderde schorsing niet is voldaan; dat dit volstaat om de vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de stad Antwerpen in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht januari 2004, door :

de HH.. J. LUST,
 F. BONTINCK,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

J. LUST.